

dat hij onlangs aankondigde, uitvoering gegeven wordt, dat a.s. leeraren voor het Middelbaar en Voorbereidend Hooger Onderwijs tijdens hun verblijf aan de Universiteit ook zelf de didactiek hunner vakken, benevens de paedagogische vraagstellingen betreffende het onderwijs dat zij zullen hebben te geven, moeten gaan bestudeeren. Vooralsnog zal echter ten dezen van een verandering in het zichzelf gelijk blijvende academieleven nog wel geen sprake zijn. Er zou reeds veel zijn gewonnen, wanneer de kwestie die wij aanroerden object werd van wetenschappelijke bezinning.

Trouwens, wetenschappelijke bezinning over de structuur der Universiteit zelve zou voor veel meer problemen komen te staan. Het is een merkwaardig verschijnsel, dat de Universiteiten, die zelf centra van wetenschappelijk leven zijn, zich van haar eigen leven zoo moeilijk op wetenschappelijke wijze rekenschap schijnen te kunnen geven.

Zou dit eens geschieden, dan zou misschien ook op juister wijze dan thans gebeurt, de soms tot in het dwaze doorgevoerde specialisatie der vakken kunnen worden geleid in beter banen.

En dan zou men tevens de economische kant van het vraagstuk van de organisatie der Universiteit aanraken. Maar dat is een punt dat wij in ieder geval vanmiddag niet verder bespreken. Vooralsnog loopt *onze* Universiteit weinig gevaar al te veel leerstoelen te scheppen voor alle mogelijke specialisten.

Ook in het jaar dat achter ons ligt heeft God *onze* Universiteit in meer dan één opzicht willen zegenen.

Directeuren, Curatoren en Hoogleraren werden in het leven gespaard.

Nauw bij het leven der Universiteit betrokken zijn de deputaten der Ger. Kerken voor de oefening van het verband met de Theol. Fac. Van hen werd door den dood weggenomen Ds. J. J. Miedema, emer. pred. van Groningen. De groote toewijding waarmede Ds. Miedema zijn werk verrichtte, zijn oprechtheid en wijsheid, zijn liefde voor onze